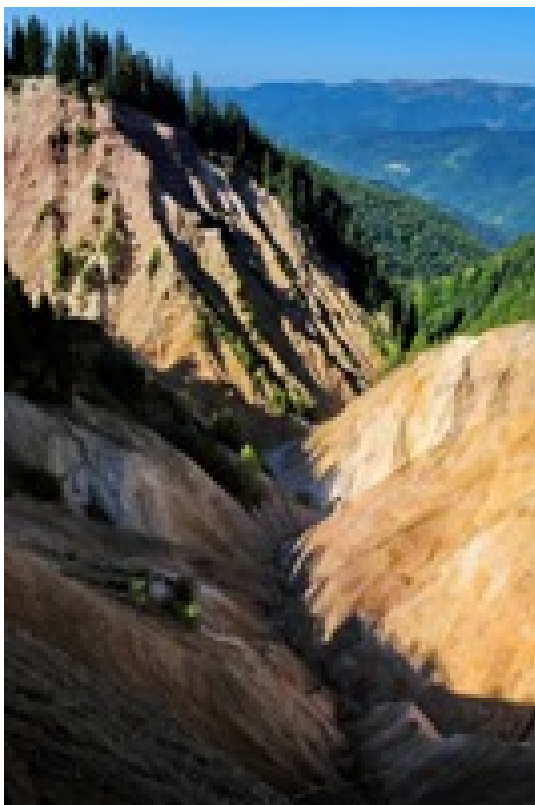

Jalnicul vânător și plăcerea de a ucide

Scris de dr. Peter Lengyel

Joi, 22 Martie 2012 18:01 - Ultima actualizare Joi, 22 Martie 2012 19:59

Te consideri mare european, iubitor de natură sălbatică și de vânătoare, și nu ai capacitatea intelectuală să observi că nu mai ai rațiune și nici sentimente umane: ai devenit un criminal cu sânge rece. Începi prin a căuta pe Internet o agenție care îți satisface dorințele și „oferta” este financiar acceptabilă. Apoi zbori la mari distanțe cu avionul, mai parcurgi câteva sute de km cu mașina de teren și ajungi să zicem în Carpați, unde „ursul tău” te așteaptă, chiar dacă el nu știe că tu ai să sosești. A fost hrănit vreme îndelungată, știe că va primi mâncare și va veni la hrănitore și de data aceasta. Urci în ascunzișul înalt (sau dacă ești prea bătrân și moleșit, te urcă ‚slugile’ cu fotoliul), ascunziș unde ursul eventual rănit dar încă în puterea oarbă a disperării, pe tine nu te poate afecta în vreun fel. Nu dorești să îți asumi riscuri, că ești evident un laș, vierme. Și aștepti. Ursul vine legănându-se. Indiferent. Începe să mânânce. Tu îndrepti pușca spre el. Cauți prin lunetă locul unde îi vei plasa acel glonț care să îlucidă, dar să nu-i spargă craniul. Plimbi punctul pe spatele animalului, pe burtă, pe șolduri, pe umeri... Te joci... Iar la un moment dat, ursul se uită la tine. Te uiți la el prin lunetă... privești fața lui liniștită, pe care nu se văd sentimente, doar puterea și puritatea sălbăticiei. Pentru ce ai venit până aici? De ce ai plătit? Îți zici că tu ești puternic, măcar acum, că în rest... Te saturezi de a te juca și tragi. Un urlet înfiorător, animalul nu a mai simțit așa ceva. Și nici tu. O perioadă de zbatere între viață și moarte. Apoi moartea. Moartea lui, a stăpânului pădurilor adevărate, moartea ursului puternic, în floarea vârstei. Îi dai jos pielea, îi scoți craniul (nu tu, că te murdărești cu sânge... alții, slugile sunt bune la tranșat hoitul creat de tine). Ești fericit. Ești fericit? Ai ceea ce doreai în biroul tău, sau în noua casă. Trofeul care arată că tu ești puternic, ai bani de așa ceva, ești influent, ești un câștigător: esti o valoare.

Ursul ucis, ca simbol al puterii tale. Zbori către Germania. Avionul trece deasupra pădurii unde trăia „ursul tău”. Mâna îți mângâie pielea și îți palpează oasele craniului. Pielea și craniul tău. Dacă mai ai puțin suflet, și deci și un sentiment al vinovăției, îți șoptești pentru autoliniștire: oricum îl omora altcineva. Dar să nu ai curajul să mai zici: „Iubesc natura și viața, viața sălbatică”. Niciodată. Vânătoria – o formă de barbară cruzime? Mulți dintre cei care se îmbogățesc sau intră în politică, ajung mari

vânători, care își etalează ‘capacitatea’ prin “trofee cât mai valoroase”. Pentru omul care are încă suflet, pare stupid un hobby al plăcerii uciderii animalelor. Este oare uman să te mândrești cu un craniu al vreunui animal ciuruit de tine, o piele de urs sau cu niște coarne de capră neagră? Nu este foarte diferit de canibalul care colecționează capete uscate de oameni sau urechi umane; măcar canibalul avea ‘trofee’ provenite de la dușmani care puteau să-l omoare, pe când nici un german sau francez nu putea fi omorât de ursul din Carpați, dacă stătea acasă! Dar el a venit pe aici și a omorât acea ființă vândută pe Internet... Patetic, jalnic?

Vânătoarea-braconajul. Dacă am întreba ursul, cum prefera să moară, de glonțul unui braconier sau al unui vânător, ce ar prefera oare? Vânătorul? El este ucigaș mai îndreptățit că are voie să o facă, are un permis, are o hârtie pentru asta? Cine i-a dat permisul? Aaaa! Cineva a stabilit ‘cote de extragere’ pe baza unor date foarte chestionabile, i-a vândut pe bani un permis și el trăiește bine din asta. Este mai moral decât braconierul înfometat? Nevoia de a mânca ceva în seara asta sau dorința de a vinde “la negru” un trofeu, din care să ia bani de o sticlă de pălincă... există și destule astfel de cazuri. Nu se pot separa clar vânătoarea legală de vânătoarea ilegală, din variate motive: animalul împușcat nu știe dacă el a fost omorât pe bază de acte sau fără hârtia respectivă... și nici nu îl interesează; există destule relatări despre vânători care în ‘sezon’ împușca la fel de agresiv ca în ‘extrasezon’ și la fel de mare e măcelul atunci când au alocată cotă ca și când... nu există. O mare parte a cazurilor de braconaj mediatizate se leagă de personalități politice, judecători, avocați, procurori, oameni îmbogății în ultima vreme, așa-zii “baroni locali” și șleahtele lor. Subiectul vânătoare/ braconaj este foarte important de abordat când analizăm conservarea biodiversității de pe la noi. Miza este păstrarea unei inestimabile valori și utilizarea durabilă a unei “resurse naturale regenerabile” versus prădarea ei și obținerea de profituri rapide și trecătoare, lăsând în urmă un dezastru ecologic la nivelul peisajului. Oricum, complexitatea problemei nu se compară cu cea a protejării unui tinov de 0,5 hectare...

Organizațiile vânătoarești reunind persoanele interesate de vânătoare, se declară favorabile conservării biodiversității, dar prin activitatea acestor oameni (legală sau ilegală) fauna de animale mari nu reușește să se mențină pe linia de plutire. Situația cu braconajul și vânătoarea a ajuns atât de complexă prin implicarea “factorului politic”, a intereselor financiare legate de vânătoare, a problematicei braconierilor foarte săraci și foarte bogați. Pe de altă parte, în schemă intră acea parte a societății civile care este de facto interesată de conservarea valorilor naturale. Vorbim acum despre vânătoarea modernă, adică plăcerea de a ucide: vom analiza altădată vânătoarea-preistorică, o modalitate de a procura hrana necesară supraviețuirii în triburile umane sau cea a adevăratelor demonstrații de vitejie din timpuri medievale când riscurile confruntării cu marile carnivore ale pădurilor neumbrate existau în realitate. Suntem pe un teren alunecos când atingem subiectul braconajului-vânătorii, mai cu seamă din cauza implicării nenumăratelor persoane și instituții, toate cu interesele lor, cu inerția lor, cu dorința lor de a arăta că sunt capabile să facă ceva, chiar și când ele sunt... aberante. Există o mare șerpăraie de interese, structuri care fac profituri foarte mari comparativ cu situația de pe la noi, prin prădarea valorilor naturale pe care ar trebui să le păstrăm cu cea mai mare grijă și să le gospodărim în așa fel ca și cum am înțelege că ele sunt de neprețuit și de neînlocuit.

Orice om cu bun-simț iubește Natura. Ce poate fi mai spectaculos în natură decât marile animale sălbatice? Normal ar fi să vedem pe dealuri cerbi, ciute, căprioare, iepuri și multe alte animale sălbatice. Ele ar trebui să fie acolo, în populații consistente, sănătoase, doar că sub presiunea vânătorii și a braconajului, speciile sunt împinse spre degradarea populațiilor și dispariția lor. Academicianul Emil Pop afirmă în prefața cărții lui Al. Filipașcu, Sălbăticiuni din

vremea strămoșilor noștri... : ‘Trebuie să subliniem (...) că una dintre cele mai criminale intervenții directe se datorează braconierilor și vânătorilor împătimiți.’ Constatăm acum în secolul 21, derularea unui genocid ce se petrece cu renumita biodiversitate de pe la noi, mai cu seamă vizibil la populațiile de animale mari (cerbi, capre negre etc) pe care le privim cum dispar din fața ochilor noștri și rămân doar statisticile “vânătoarești”. Este necesară conturarea unei viziuni naturalistice moderne asupra vânătorii, bazate pe o argumentație rațională și pe ceva umane sentimente. Părțile implicate în vânătoare sunt urșii și mistreții, cerbii, căprioarele, vulpile, iepurii, becașinele, prepelițele, potârnichele, caprele negre, rațele sălbatice, găștele sălbatice, cocoșii de munte, veverițele, jderii, râșii și zâmbitor, fermecător, malefic, vânătorul. Este necesară crearea unei imagini despre vânătoare care ar fi acceptabilă și din unghiul de vedere a animalului sălbatic rănit, muribund, înconjurat de vânători care jubilează... În măsura în care dorești să definești cum stă situația cu vânătoarea, din unghiul de vedere al animalelor sălbatice, inevitabil apare ceva încrâncenare... a animalului aflat în bătaia puștilor.. al celui rănit aflat în apropierea sfârșitului.

Termenii “vânat” și “animal sălbatic” arată diferențele de percepție asupra realității. Cuvântul “vânat” este a priori tendențios, arătând că “menirea” acestor animale este ca ele să fie vâdate, omorâte. Este mai bine, mai uman, să le numim “animale sălbatice”. Din păcate, nu doar la noi există această situație lingvistică penibilă, ci multe alte limbi folosesc pentru animale sălbatice termeni care arată un dispreț, sugerând superioritatea îngâmfată a omului față de restul animalelor. Când engleza le zice “game” asta mi se pare tot așa ciudat, insinuând că vânătoarea este o joacă, o distracție, iar animalele sunt jucării, niște chestii cu care ne producem plăcere. Se evită imaginea dură când “jucăria” se zbate în sânge și moare în timpul “distracției”. Până în 1989 a fost pe aici un singur dictator și mare vânător, iar ulterior au apărut mulți dictatori și vânători mici, cu efecte dramatice asupra animalelor sălbatice. Pare că plăcerea de a ucide animale este un exercițiu bun pentru alte momente, mai serioase. Sau o destindere, un amuzament. Este modalitatea de abordare afișată de omul care crede că lui i se cuvine totul, chiar decizia asupra vieții sau morții celorlalte ființe libere, umane sau nonumane. Culmea nesimțirii este să ucizi... ca formă de distracție. Vânătoarea „civilizată” actuală, un hobby al uciderii din plăcere practicat de sărmani care nu mai au suflet ci au doar bani, este cu totul altceva față de vânătorii trecutului. Este o afacere în care banii și interesele celor cu influență financiară/ politică calcă în picioare etica, știința și dreptul de supraviețuire a acelor animale, altele decât vânătorul. Este o lume a cotelor de vânătoare stabilite pe date manipulate, a reclamei pe Internet și a permiselor de vânătoare, a mașinilor de teren și a carabinelor cu lunetă.

Orice om normal consideră că este inuman să ucizi din plăcere un animal sălbatic, fără să-i dai vreo șansă de a scăpa, de a trăi în continuare. Oare atunci când folosești arme cu lunetă, atunci când aștepti animalul la un loc unde este obișnuit să se hrănească, atunci poți fi definit ca măcelar ascuns și fricos, sau ca Terminator fără milă? Ioan Pop, (APM Baia Mare, pe atunci) mi-a povestit o întâmplare: Un silvic din Baia Mare, pe care îl cunoaștem amândoi, i-a relatat cum prin septembrie 2003, vânau vulpi în așa fel încât turnau apă în galeriile lor, așteptau să iasă și apoi îi împușcau. La un moment dat a ieșit o vulpe, dar când a văzut vânătorii care așteptau cu puștile îndreptate spre ieșirea galeriei, decât să fie împușcată, a preferat să intre înapoi în galerie și probabil a murit înecat. Mai bine mori decât să te întâlnești cu asemenea «iubitori ai naturii»? Moralitate? Dacă am trăi într-o Lume mai umană, ar fi imposibil să te mândrești că îți place să ucizi nevinovate animale.

Într-o Lume în care ar exista respect real față de Natura, omul ar fi fericit să privească cerbul, să

Jalnicul vânător și plăcerea de a ucide

Scris de dr.Peter Lengyel

Joi, 22 Martie 2012 18:01 - Ultima actualizare Joi, 22 Martie 2012 19:59

se minuneze de mișcările lui, de frumusețea fantastică a vieții sălbatice. Un om echilibrat psihic nici nu și-a pune problema că ar dori să ucidă cerbul pentru a își satisface setea de a ucide. Omul acela înțelept s-ar întreba: oare cât de patologică trebuie să fie o societate încât să permită uciderea animalelor din plăcere? Cât de horror este să expui capetele ființelor pe care le-ai omorât? Oare o astfel de colecție arată ce tip de suflet ești... că ești de fapt o jalnică carcasă? Este posibil ca odată vânătoarea să rămână o boală a trecutului, ca și sclavagismul sau canibalismul? Lumea se schimbă, ne place sau nu, iar de noi depinde direcția schimbărilor. "Moralitatea" de a nu da șansă animalului... chiar și celui mai viguros animal sălbatic, la care posibilitățile de evitare a morții subite se reduc dramatic, chiar total, ca o consecință a existenței armelor de foc performante, a lunetelor și a vânătorului-terminator. Este o executare a unei ființe nevinovate, care se simte în siguranță la o distanță de câteva sute de metri față de tine, iar tu cu arma cu lunetă îl ucizi mișelește, poate chiar dintr-un ascunziș... instalat lângă locul unde este obișnuit să vină la hrană... Ce este idilic în asta, ce este frumos, uman? O împușcătură brutală, a unei brute, și atât: "GAME OVER".

PS. Despre interferența vânătorii în procesele evolutive și cele ecosistemice vom vorbi într-un alt articol.

Scris prin 2003.

© dr. Peter Lengyel

Sursa:

www.peterlengyel.wordpress.com